

## Žena křivých rysů

Lukáš Rozehnal

Z cigaretového kouře se za potlačeného zvuku saxofonu vynořil Franzův obličej. Zakašlal a vyčetl Maxovi jeho odpudivý zvyk. Ten se jen pobaveně usmál a upil zlatavého piva. Myšický bar byl jako obvykle plný lidí, kteří ve své malé vísce nepohledali hlubšího významu. Kdo by jim to ale mohl zazlívát, vesnice to byla opravdu nudná. Zvuky rozhovorů přetvárajících se lidí se slévaly do výsledného hluku, jehož kostru tvořilo chraptící rádio naladěné na jednu méně známou jazzovou stanici.

Franz se zahleděl do podtácku, na kterém nebylo zdánlivě nic zajímavého, a ještě méně po dvaceti minutách, během kterých ho Franz v úmoru vážnoucí konverzace usilovně studoval. Panenky v jeho očích se scvrkly a Max pocítil, že se rozhovor brzy vydá zajímavým směrem.

„Já ti měl sen. Nevím, kde jsem byl, nevím, co jsem dělal. Byla tam fakt divná ženská.“

„Hele, říkám to furt. Tohle nikam nevede, fakt by sis měl najít někoho skutečného.“

„Takhle to vůbec není! Ona tam jen tak stála a zírala na mě pronikavýma očima. Patřily samotnému ďáblu! A ten nos! Já jsem v životě neviděl ženskou s takovým nosem.“

Max se na Franze koukal s předstíraným zájmem a dopřál si dlouhý šluk z cigarety. Franz si přisunul lístek, který se měl dočkat dalšího zjizvení od prázdných sklenic dvou dobrých kamarádů. Z náprsní kapsy osvobodil malou tužku a na účtenku začal čmárat. Maxův zájem se postupně vyvinul v nepředstíraný, a když Franz dotahoval poslední čáry, přelil se v překvapené zděšení.

„To je ona, jo?“

„Takhle si ji pamatuji. Jediná normální věc na ní byly vlasy. Jako by skrývaly tu démoničnost. Než se teda otočí a ty se probudíš s duchnami promočenými potem z čistého strachu.“

Franz se uklidnil lokem piva. Max se jím posilnil.

„O té se mi ale také zdálo.“

Franz znehybněl a nařknul Maxe ze lži.

„Kontext je mi také záhadou. Pamatuji si jen ten obličej, o kterém jsem ani nevěděl, že ho znám.“

Hleděli na sebe bez sebemenší představy o tom, co budou dělat. Nakonec se Max zvedl a přistoupil k výčepu. S barmanem si cosi domlouval a zvuk praskajícího rádia chvíli nato ustal.

Max se vyškrábal na barovou stoličku, div se nepřekotil na všechny strany naráz, a hlasitě zatleskal, aby si vyžádal pozornost.

„Vážení,“ začal, „rušit vás při vašem večerním klidovém stavu, který je jedním z mála rozptýlení, jaké vám naše malá a nudná víska poskytnou, mi rve srdce. Ani nevíte jak.“

Franz v rozpacích ponořil čelo do dlaní.

„Přesto mi zvědavost nedala a musel jsem tak učinit. Prosím všechny přítomné, aby se přesunuli k tamtomu neobsazenému stolu,“ ukázal na velký dubový, kulatý stůl. „Všechno pití je dnes na mě!“

Zazněl jásot. Max přešel rovnou k věci. Všechny se optal, zda ve svých snech snad někdy onu ženu potkali. Podobiznu, která vzešla z Franzovy ruky, jim však prozatím zatajil. Z hloučku dvaceti lidí si byl jistý jen jeden muž.

„Voči jak ďábel měla! A ty tváře! Hergot, co to bylo za ženskou?“ zpochybňoval výplod svého ospalého mozku jeden z mužů.

„Zvládl byste ji nakreslit?“

„Tak to nevím. Podle popisu si ji pamatuju, ale ten ksicht mám dost v mlze.“

V mlze. Tato slova zaujala Franzovu pozornost. Opustil své stanoviště s jedním prázdným půllitrem, druhým ze tří čtvrtin vypitým a přemístil se k Maxovi. Naklonil se k jeho uchu a obdařil jej šepotem. Maxův obličej nabyl zakřivení, jako by právě přišel na zásadní lidské poznání.

„Chlape, ty máš pravdu! Přátelé, můj přítel mi právě předal informaci, která se zdá být klíčovou pro vyřešení naší situace. Tato žena byla v mém a v jeho snu zahalena mlhou. A to zcela doslovně!“

Celý bar se rozpomněl a za okamžik už každý kreslil onu ženu. Nadšení, které barem nepochybně proudivo, přemohly rozpaky. Ďábel, který se lidem kolektivně zjevil ve snu, nudu vísky sice zažene, většina by ale raději nudou posla, než aby podlehla takovému zvrácenému vzrušení. Uběhlo pár minut a Maxe zasypal bezpočet skic. Výtvary lidí s různými úrovněmi talentu se velmi lišily, a to nejen kvalitativně. Náčrtky se navzájem zdánlivě podobaly, protože všechny ztvárněné obličeje jako by ztratily lidskost. To platilo u jedinců, které Bůh obdařil nadáním a lidskost do svých portrétů obyčejně vsadit zvládl.

Max s lehkým rozčarováním hleděl na hromádku podobizen a přemýšlel, co bude dál. Barman usoudil, že může opět podlehnout svému potěšení z hudby a do hluku místnosti opět pronikl jazzový kvartet. Nadaný pianista právě předváděl své klavírní sólo, jehož pokřivené noty se povznášely do výšin za podpory nenápadného, leč stěžejního kontrbasu. A v tom to Franzovi došlo.

„Jsou jako jazz!“

„Cože?“

„Slyšíš ten klavír? Jako by se měly všechny noty rozsypat, že? Přesto dohromady tvoří výsledek, který zní uším tak zvláště příjemně, i když velmi nestabilně. Stejně tak ty skici. Všichni jsme viděli stejnou ženu. Sakra, zmínil jsi mlhu a ostatní se hned rozpomenuli. Výsledky vypadají děsivě, ale když vytáhneš základní rysy v obličeji...“

Franz popadl tužku a na několika obrázcích obtáhl bradu, tváře a ostrý nos.

„...shodují se!“

Max přiložil několik papírů k sobě a namířil je proti světlu. I přes značné odchylky ve tvářích se hlavní rysy, které definovaly lidskost, potkávaly v synchronizovaných liniích.

„V našich snech vypadala žena naprosto identicky. Nakreslit ji ale z paměti, to chce dost intuitivní přístup.“

Max vyklopil z peněženky veškerý její obsah na stůl, aby srovnal útratu. Franze odtáhl ven. Byla už noc a chladným vánkem houkaly sovy.

„Co tu děláme?“

„Byla tam mlha. Kde je podle tebe ještě mlha?“

„To já nevím, kde...“

„Kanály.“

„Teď chceš jít do kanálů?“

„Zkus mi upřímně říct, že ti tahle vesnice nebere svojí monotónností energii.“

„Hele, už jsem fakt mimo. Zítra musím brzo vstávat. Co tam zajít odpoledne po práci?“

Max lačný záhady zmizel do tmy nočních Myšic a Franz sklesle odkráčel domů.

Ráno ho probudila skupinka lidí, s níž předchozího večera popíjel. Pohlédl z okna. Hlouček se dožadoval Maxe. V jeho domě ho nenašli. Shromážděním se šířila panika a lidé vířili vzduch podobiznami. Do motanice se připletl muž zákona a pustil se do řeči s jedním z účastníků. Ztuhl strachem a všechny poslal domů. Vesničané se zklamaně rozešli. Strážník zazvonil na Franze a ten mu předal informace o své poslední interakci s Maxem. Vesnicí se záhy rozječely sirény konvoje policejních vozů. Všichni přihlíželi.

Další den Franz četl o Maxovi v novinách.

*Ubodaný a zohavený stejně jako dřívější oběti vraha z města Muka. Tentokrát však v Myšicích. Třiadvacetiletý Max se vydal na večerní procházku kanalizacemi. Chtěl najít ženu, kterou viděl ve snu. Jeho cesta skončila v nedaleké bažině, do níž myšická kanalizace odtéká. Zde měl improvizovanou skrýš Michal Suchý, kterému se z Muk podařilo utéct poté, co zavraždil a znetvořil jedenáct obětí. Aby zvládl unikat spravedlnosti, prodělal taktickou proměnu – svůj vzhled změnil na ženský. Ve skrýši kriminalisté našli tělo pohřešované ženy, již se do obětí zohavovače nepočítala. Její skalp použil coby paruku. Městem cestoval skrze kanály. Suchý bude po šesti letech řádění konečně čelit spravedlnosti.*

Franz na sucho polkl.